

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1040/2015
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.П., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., адвоката Ђ.Н. из Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2-К-762/13 од 21.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 771/15 од 22.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.П., адвоката Ђ.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 2-К-762/13 од 21.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 771/15 од 22.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 2-К-762/13 од 21.05.2015. године, окривљени Ж.П. оглашен је кривим за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 61. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 3.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени З.П. из Л. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 771/15 од 22.07.2015. године, одбио је као неосноване жалбе окривљеног Ж.П. и његовог браниоца и пресуду Основног суда у Лозници 2-К-762/13 од 21.05.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Ж.П., адв. Ђ.Н., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона – члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту

законитости основан и донесе пресуду, сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП којом се пресуде Основног суда у Лозници 2-К-762/13 од 21.05.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 771/2015 од 22.07.2015. године у целисти укидају и предмет враћа на суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.П., адв. Ђ.Н., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је заснована на доказу прибављеном супротно одредбама ЗКП на коме се не може заснивати, у смислу члана 16. ЗКП, и то на признању окривљеног датом приликом саслушања у полицији дана 29.11.2013. године, на коју су одлучујући утицај имали снимци-фотографије са видео надзора месаре „П.“ показане окривљеном и браниоцу, које су нејасне и представљају недозвољен доказ у смислу члана 132а „старог“ ЗКП, чиме је компромитовано признање окривљеног, али суд није прихватио предлог одбране, стављен у складу са чланом 84. ЗКП, за издвајање из списка записника о признању окривљеног.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из садржине записника о саслушању окривљеног, тада осумњиченог Ж.П. пред овлашћеним службеним лицем ПС Лозница Ку.бр.5576/13, Ку-5577/13 од 29.11.2013. године произилази да је осумњичени пре саслушања, сходно одредбама члана 68. ЗКП, обавештен о кривичном делу које му је стављено на терет и поучен о свим осталим правима која има у поступку, да је саслушању осумњиченог, поред јавног тужиоца, присуствовао бранилац по службеној дужности, адв. П.Ђ. са којим је осумњичени пре саслушања обавио поверљив разговор, након чега се осумњичени изјаснио да жели да изнесе одбрану и одговара на постављана питања, а након изношења одбране у којој је признао извршење радњи предметног кривичног дела и описао начин и друге околности извршења дела, заједно са браниоцем без примедби потписао записник о саслушању.

Према наведеном, саслушање окривљеног у полицији обављено је у свему у складу са одредбама члана 289. став 4. у вези са чланом 85. ЗКП, па се оцена првостепеног и другостепеног суда да је признање окривљеног дато у полицији валидан доказ који није у супротности са осталим изведеним доказима и да се на истом може заснивати пресуда, и по налажењу Врховног касационог суда, не доводи у питање изложеним, супротним наводима захтева за заштиту законитости.

Мада је без значаја позивање браниоца окривљеног на одредбу члана 132а раније важећег ЗКП, која није била на снази у време извршења кривичног дела у питању и настанка поменутих фотографија, односно снимка сигурносних камера, и према тој законској одредби, као и према одредбама сада важећег ЗКП који се примењује у конкретном случају, видео снимак, односно фотографије предметно догађаја у месари „П.“, које су саставни део извештаја о форензичком прегледу лица места и показиване окривљеном и браниоцу, а који су без сагласности окривљеног који се на њима налази настали као вид општих безбедносних мера у објекту пословне намене у којем се снимање само пословног простора редовно обавља из безбедносних разлога, могу се користити као доказ у кривичном поступку, јер су, у смислу члана 138. став 1. ЗКП, у вези са чланом 112. став 26. КЗ, предмет подобан да служи као доказ одређене чињенице, с тим да суд, сходно одредби става 4. истог члана, цени доказну снагу тог доказа према околностима конкретног случаја.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Ж.П., Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.